GN GIRONA NOTICIES.COM + Periodisme

Som i en som molts

Opinió | 26/07/2013 | 14:29

I hem de fer que se'ns escolti en aquest present per dibuixar el futur.

Assegut en una terrassa de bar a Sant Esteve de Palautordera, se m´atansa un home d'uns quaranta anys preguntant-me que feia allà sol, mentre a uns pocs metres, a la terrassa interior del mateix establiment, uns companys patriotes passaven entre somriures la primera nit de l'escola d'estiu de la JNC.

L'home, cuiner de professió de la casa on precisament ens allotgem, fa només uns vint minuts que amb la cambrera parlava del sistema polític actual. Jo, faig orelles sordes, com si no escoltés, potser per aquesta actitud per part meva, en parlen cada cop més fort. Per tal que els escolti. De les paraules que diuen em quedo amb un comentari de la cambrera –molt amable, per altra banda, i responsable que hagi pogut escriure aquest article gràcies als fulls de comanda que m'ha donat i al boli-, en que diu que quan tingués 80 anys, aniria amb una bomba i faria explotar el Parlament. Intentaré que els meus fills no es dediquin a la política, si més no per evitar una mort tant traumàtica.

La conversa amb el cuiner -el nom del qual encara no sé-, em fa veure que, malgrat molts estiguin descontents amb els polítics, continuen creien en els polítics. Ara recordo, també, que fa una estona, el meu interlocutor, havia deixat anar "si aquests son el futur...". Intento creure que el comentari era en positiu.

El company de mojito, -ell crec que prenia una cervesa-, em pregunta que perquè no ho deixava si estava i acabava cada dia tant cansat com avui [ahir]... aquesta pregunta me l'he fet i me l'han fet molts cops. I crec que si els de casa i els meus amics l'haguessin escoltat, no només l'haurien subscrit sinó que a més li haguessin donat les gràcies. Si més no, podria dinar algun dia a casa, veure com creixen els meus nebots o acompanyar al meu pare en els seus últims passos –que no faig per compromís personal amb la feina, perquè els caps més d'un cop m'han dit que anés al seu costat, que era on havia d'estar-.

M’aturo a respirar mentre veig com la lluna de la que m’havia parlat a l’asseure’m la cambrera s’allunya cada cop més... no sé si és una metàfora del que estic vivint en general. Els que han viscut situacions similars, suposo que m’entenen. I em torna a venir el dubte de deixar-ho tot, deixar de rebre insults de desconeguts pel carrer, alguna amenaça per les xarxes socials i baralles internes per ser més que un company. I fer foc nou. Quan aquest home m’ho havia preguntat, li havia respòs que tenia un compromís. I li preguntava que, si no ho fèiem nosaltres, qui ho faria? Ell em mirava amb ulls –crec de convenciment-, mentre m’etzibava que això és vocació.

I és que aquests dies que el Parlament de Catalunya ha debatut sobre joventut, per cert, la mitjana d’edat dels debatents era d’uns 50 anys, quedava palès que el futur és nostre. És dels joves. El present també ho és, em replicava tot dinant la companya diputada Glòria Renom. Veient alguns discursos fets al faristol, i rememorant un twet del conseller Santi Vila, ho poso en dubte: doncs sí, hi ha joves que tenen discursos molt vells. Per tant, el renovar-se o morir, és avui més actual que mai.

Amb un somriure interior, que fins i tot deixo entre veure entre llavis, escolto com el cuiner em diu: “espero que el dia que tinguis poder siguis igual que ara”. I em fa gràcia lo del poder –per altra banda, paraula que detesto bastant-. Més que res perquè, alguns professors de primària, i suposo ho recordaran, em deien des de petit que algun dia arribaria lluny. Si sumo tots els quilòmetres fets treballant pels catalans en dos anys, uns 140.000, sí que arribaria lluny. Molt lluny. Però prefereixo arribar al poble del costat i mantenir els valors necessaris per continuar dempeus.

Som futur i som present doncs. I hem de fer que se’ns escolti en aquest present per dibuixar el futur. Al Parlament, aquests dies ho han pogut fer la Marta Pascal, en Roger Montañola, la Marta Vilalta, en José Antonio Coto, la Lorena Vicioso, la Inés Arrimadas i, tot i que no directament però sí com a instigador d’aquest debat, en Javi López. Però per sort, en aquest petit país que vol ser, hi ha en Jordi Camps, la Gemma Botines, l’Andreu Pujol, en Carles Cabanillas, en Sergi Garcia, en Gerard Figueres, l’Eloi Cortés, en Joel Espunya, en Miquel Fernández, la Carlota Macià, en Sergi Miquel, en Genís Serra, l’Albert López, en Jordi Gasulla, en Boris Balls, en Yago Fernández o en Quim Bohils. Exemples de joves de diferents sensibilitats, amb unes grans capacitats, compromesos, que treballen per fer una societat més justa. Qui diu que els joves passem de tot?

Som el talent i l'entusiasme, per això no volem rendir-nos. Per això no podem rendir-nos. Perquè a les paraules de Santi Vila ens cal afegir-hi una dosi d'aire fresc, vigilant no posar-nos massa junts per tal que l'aire pugui córrer.

Us imagineu a la generació més ben formada, la més ben interconnectada i la més ambiciosa, amb les eines suficients per dissenyar un país i fer-lo tirar endavant? Això és regeneració democràtica. Aquest és el motiu pel qual, tantes i tants Pascal, Vilalta, López, Botines, Gasulla o Bohils estan en política. Pel qual tants joves estem en política. El motiu pel qual, a pesar del que voldrien molts familiars i amics, hem posat el país per davant les activitats normals que faria un jove de menys de 30 anys.

Autor: Joan Guirado
GN

https://gironanoticies.com/noticia/25833-som-i-en-som-molts.htm